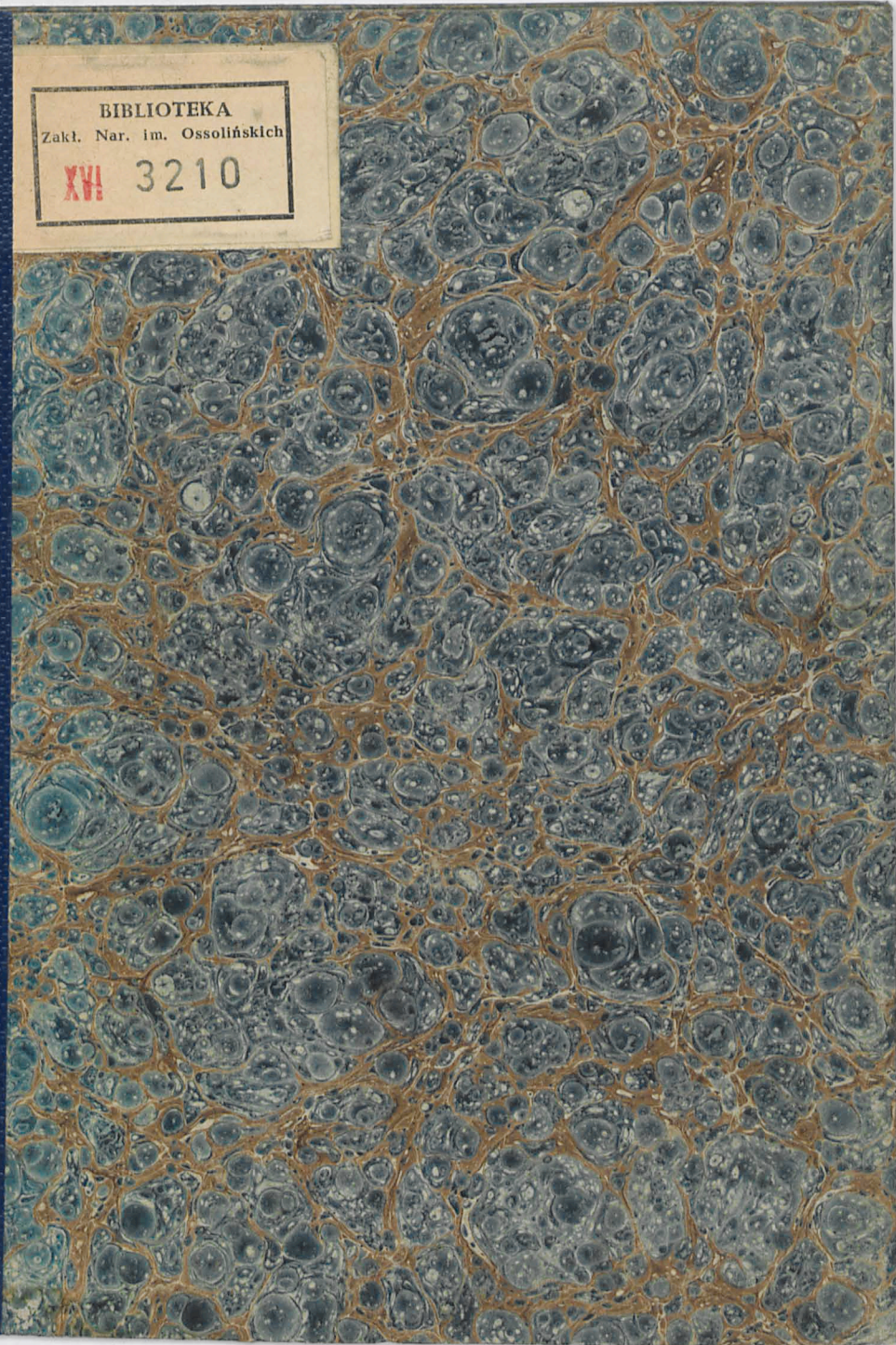

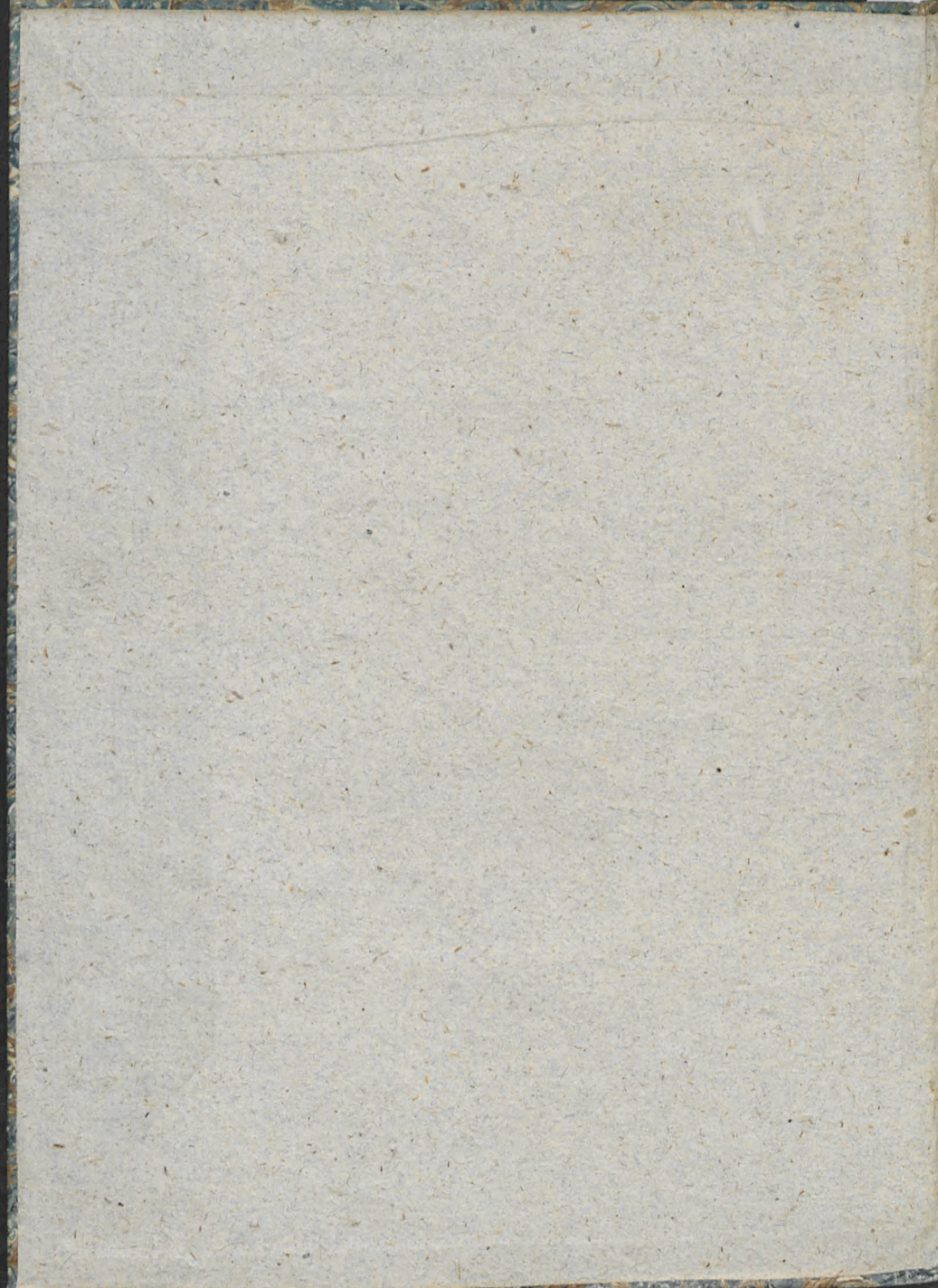
BIBLIOTEKA

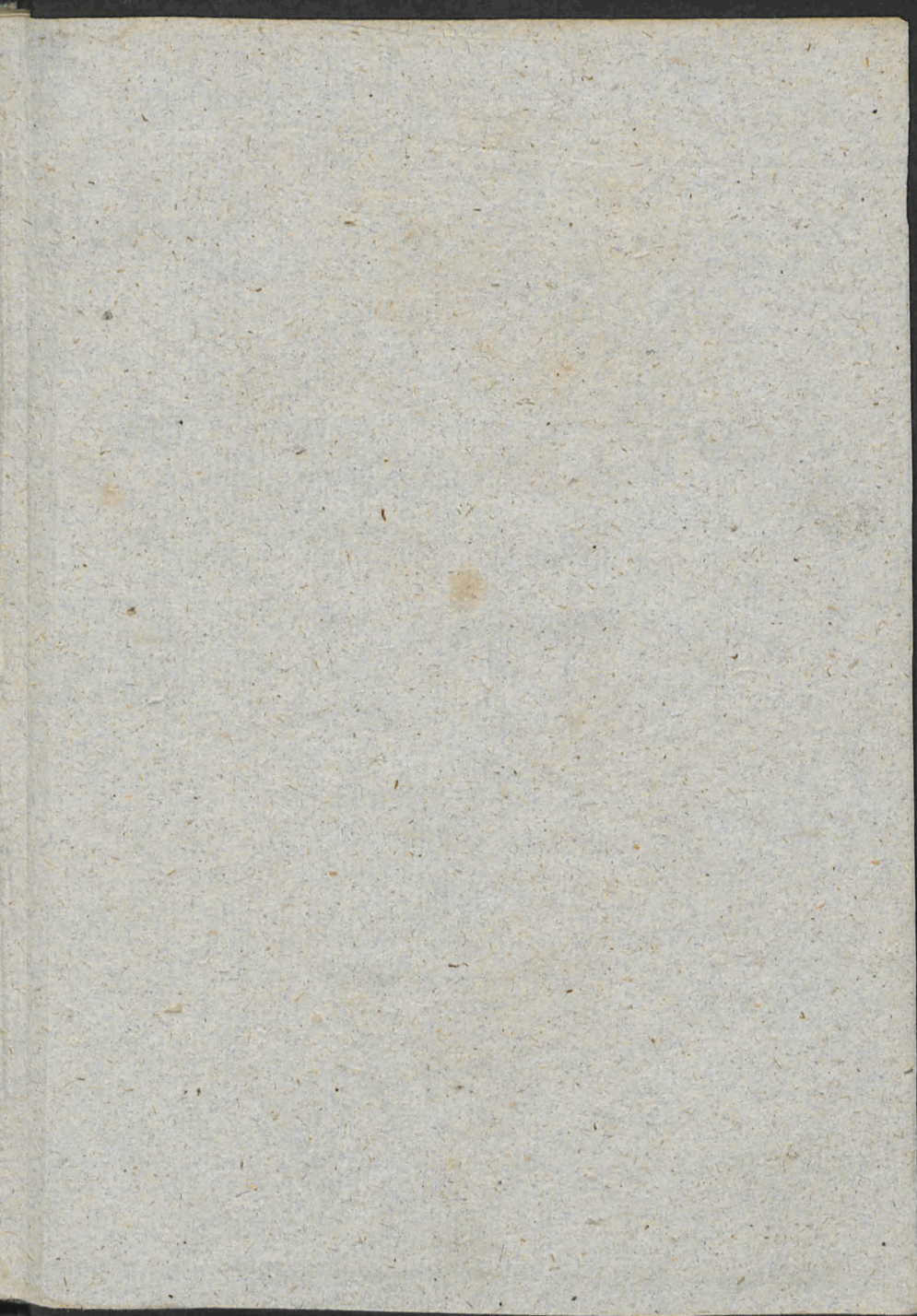
Zakł. Nar. im. Ossolińskich

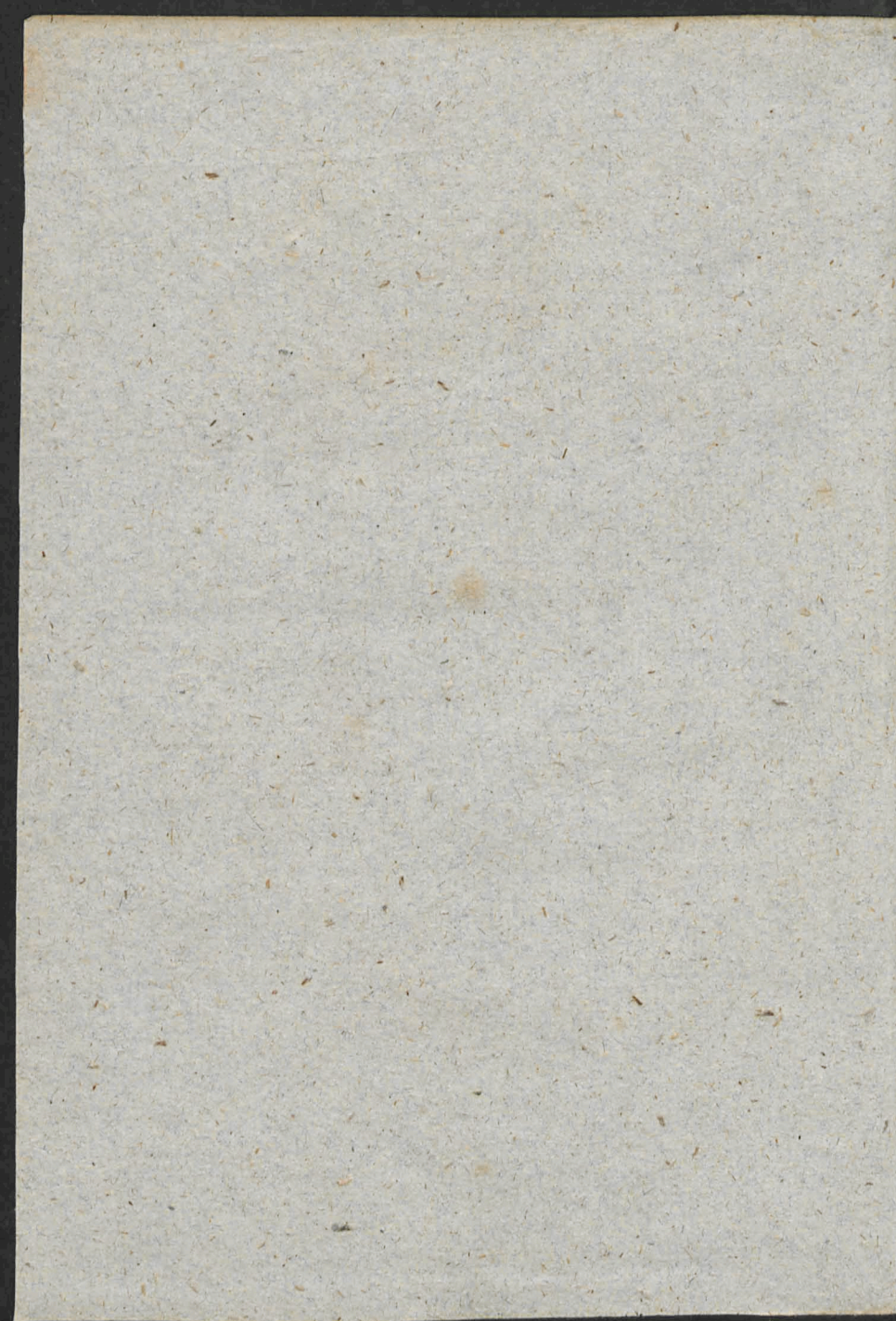
XVI

3210

1353

6

EPITHALAMIUM
QVO DESCRIBITVR TRIVMPHVS
VIRTVTVM IN SERENISSIMI AC POTEN-
tissimi Sigismundi Augusti Regis Poloniae, Magni
Ducis Lithuaniae, totius Borussiae Domini ac haeredis
&c. ac Illustrissimae Principis Catharinae, Ar-
chiducissae Austriae, &c. Inuictissimi ac
Serenissimi Rom. Hung. & Bohe.
Regis Ferdinandi, &c. filiae
nuptijs celebratus.

*

*Autore M. Bartholomeo Reisacher Carin-
tho ex VValtenstein.*

VIENNAE AVSTRIAE
excudebat Michael Zimmermannius
Anno M. D. LIII.

13.975

IOANNES REXIVS AD
LECTOREM.

QVos legis hic thalamos, Lector quicumque, iugales,
Iunctos esse scias sic statuente Deo.
Non igitur quicquam tu contradicere tentes,
Ni graue iudicium sustinuisse velis.
Sed votis summis, sit vt hoc Regale precator
Coniugium felix, faustus & adsit Hymen.
Atque Deum implores, simili quo foedere iungi
Regum multorum pectora saepe queant.

XVI: An. 3210

TRIVMPHVS VIR

TVTVM IN INCLYTI AC INVIC-

TISSIMI SIGISMVNDI AVGVSTI REGIS PO

loniæ, &c. ac Illustrissimę Principis Catharię,

Romanorum, &c. Regis Ferdinandi,

Filię nuptijs celebratus.

*S*urgite nunc iterum diuino Helicone Camęnae,
Et tu laurigeris inclyte Phębe comis.

En noua lux oritur, vigiles attollite ocellos.

Quid torpent somno lumina vestra leui?

Ipse soporatas tenui vos tempore longo:

Iamque situ squallent barbita, pleetraacent.

Restaurate Chelyn, depromite pleetra canora,

Nunc resonent fidibus barbita vestra nouis.

Et quia iam sparsit viridem per prata decorem

Magna Deum Cybeles mater, & alma parens:

Frondent iam syluę, dulci vitesque Lyæo

Replentur, calidum solerotante iubar.

Flaua Ceres gremium fęcundo fęnore pandit,

Donaque iam prębet falcesecanda sua.

Ponite nigrantes, viridantes promite vestes,

Aptate & cęlo pallia vestra nouo.

Nectantur bysso, gemmis auroque coruscent,

Includat nitidas torquis adunca gulas.

Et tu Calliope, Phębi quę scrinnia curas,

Cuius inexhausto flumine promis opes.

Talia dona mihi cornu quoque diuite pandas,
Aspires vati promta & amica, rudi,
Vngas Pierijs quæso mea tempora lymphis,
Ni tua me foueant numina, nullus ero.
Ecce noui thalami noua nunc Hymenæa requirunt,
Lata igitur sacro carmina prome sinu.
O vtinam velut Andæo mihi pleetra moueres,
Et mea Peligno carmine vena fluat.
Hi suum vt Augustum, sic te quoque maxime Regum
Cantarem, & socij vincula casta thori.
Insignes tuæ enim dotes, ac inclyta facta
Vincunt Mæonij pleetra canora Senis.
Sed mihi quæso faue, me respice fronte benigna,
Et placeat, quanquam fronde Poëta carens.
Non venio spurcos Veneris lusurus amores:
Sed recinam ecce tuo casta Hymenæa thoro.
Virtutum de te celebres narrabo triumphos,
Illarumque animo dona tributa tuo:
Quæ mihi Calliope Musarum sanguine creta
Narrauit, digitis exhibuitque suis.
Nam cum longa meo traherem suspiria corde,
Optans Pierio flumina fonte dari,
Scilicet vt digno possim describere versu
Gaudia quanta modo terra Polona ferat.
Cum tibi deuincis, Rex ò inuicte, secundo
Ausonidum Regis pignora chara pij.
Calliope ipsa venit, tunica velata recincta,
Disper sis circum candida colla comis.

Os humerosque Deæ similis, vultumque nitentem
Exornant rutilum laurea ferta caput.
Arripit illa meam, subridens blandula, dextram,
Depromens roseis talia verba labris:
Tristia tu cupida suspiria mente trahebas,
Nec me, crede, tui pectoris imal latent.
Optasti veterum pandam tibi munera vatam,
Quæ sunt vota animi non inhonestatui:
Regibus ut dignos possis conscribere versus,
Et recinas tantodigna Hymenæa thoro.
Ipsa tuis cuperem votis modò adesse benignè,
Nec tanta infensa munera mente negem.
Et certè, nisi sint Smyrnæo exculpta lepore,
Ni quoque ab Andæo carmina fonte fluant,
Tantum haud æquant Regum sublimia corda,
Et nec dignè aliqua parte valere queunt.
Ast hæc clausa tenet magnorum ut munera Diuum,
Parnassi summis clarus Apollo iugis.
Hactenus haud multis data sunt hæc grandia dona,
Non cuius dextro numine Phæbus adest.
Est aliquid versu Regum cantare triumphos,
Facta horum metrico stringere posse pede.
Nec, nisi cælestes ardenti pectore flammæ
Nutriat, insigne hoc grandeque sumat opus.
Ergo tua iuuenis contentus viuito sorte,
Sit canere illa tibi carmina posse satis.
Iam tibi virtutum celebres monstrabo triumphos,
Sumtaque de thalamo gaudia blanda nouo.

Quæ tibi materiam scribendi carmina præbent,
Vt pateat metris area lata tuis.
Tu saltem aude aliquid, nam ausos soleo ipsa iuuare,
Et timidi & segnes sint mea ab arte procul.
Et licet haud Maro sis, Regi tamen vsque placebit,
Quod præstare nequis re, voluisse piè.
En neque Cælicolæ paruorum munera spernunt,
Sint re parua licet, maxima mente tamen.
His dictis rapimur, vehimurque per aëra clarum,
Versus quadrigas Menalis Vrsatuas.
Impetu enim factò rapidum Rex Æolus Austrum
Emisit, vaga qui nos ferè ad astra leuat.
Venimus, apricos vbi magna Cracouia campos
Occupat, & virides Istula lambit agros.
Hic te virtutum innumera Rex magne caterua
Stipatum, hïc Masas cernimus, & Charites.
Hæ cantant, saltant, hæ plausibus aëra replent,
Hæ tangunt cytharas, organa clara, lyras,
Parte alia video celebres agitare triumphos,
Ornare imperio splendida scepra tuo.
Quæ tulerant animi dotes, tot & inclyta dextræ
Facta, triumphali carmine digna cani.
Has mihi Calliope cunctas ex ordine monstrat,
Dicens illarum nomina, quid uelint.
Prima inter reliquas sublimi Astræa triumpho
Inuehitur, vultu Martia, blanda tamen.
Gestabat sceprum, crines diademate cincta,
Gemmis ac auro, & duro adamante micans.

*A latere hanc binæ comitantur utroque sorores,
Illa tenet gladium fulmineum, illa librum.
Has rursus binæque sequuntur in ordine Nymphæ,
Hæc laqueum rigidum, hæc lilia blanda gerit.
Nympham aliam Cathaphractorum numerosa caterua
Consequitur, telis, fustibus, ense truci.
Astrææ sociam adiungit se Andraea virili,
Corpore; magnanimis vecta leone fero.
Belligera Heroum stipata phalange triumphat.
Hic fuit Æacides, Troicus atque Gygas.
Amphytrionides, Cocles, & Romulus ipse,
Manlius & Crassus, cum Scipione Catho.
Hic Milo gestabat prægrandi ponderetaurum,
Nec lassio titubat lubrica planta pede.
Et reliqui innumeri, quorum sinomina narrem,
In magnam carmen cresceret Iliaden.
Illi succedit Pallas cum vulpe dolosa,
Quæ simul ingenio, Martio & ære micat.
Psittacus in dextraque, humanæ avis æmula lingua;
Sedit, hic instructo gutture Chære sonat.
Quam Laërtes tacite comitatur Ulysses,
Astu Mauortis subdolanus, atque sagax.
Palladis applicuit lateri Prudentia bifrons,
Extendens oculos antè retroque vagos.
Omnia perpendens, vigili cura omnia lustrans,
Nec quicquam hanc aliqua parte latere potest.
Balthæus huic fuerat nexus serpentibus atris,
Illorum manibus sibila colla premit.*

Hinc

Hinc quoque treis video præstanti corpore Nymphas,
 Iunctas æquali vinclo, & amore pari.
 Sophrosine viua, castoq̃ue Agnæa pudore,
 Sobrietate brio valde inimica Deo.
 Sophrosine reliquis vires virtutibus addit,
 Quæ vitia ex animo est pellere docta leui.
 Hæc veluti Princeps, Dux & Regina triumphans,
 Incedit, virtus qua sine nulla valet.
 Leta gerit ruptos Agnæa Cupidinis arcus,
 Illius ante pedes spicula fracta iacent.
 Candida sobrietas forma atque colore refulgens,
 Disijcit Æmonio pocula plena mero.
 Pocula conculcat concussa cantharus aluo,
 In cæno ecce iacet, terra meroq̃ue madet.
 Cælic Alithæa has vultu comitatur aperto,
 Infracta reprimens cuncta pericla manu.
 Hæc nuda incedit, nullo velataq̃ue amictu,
 Sub viridi saltem fronde pudenda latent.
 Protinus a thereo subitum fit fulgur ab axe,
 Lumine caligans lumina nostra suo.
 Vt puto non aliter, quam cùm pia numina Saulum
 Concuterent veri religionis Dei.
 Pronus humi iaceo, ac erectum ad sidera vultum,
 Hac tam terribili tollere luce vetor.
 Sed me Calliope vera ratione gubernans,
 Erigit, erectum tollit humoq̃ue caput.
 Descendit Pietas superûm comitante phalange,
 Angelico cæli ex arce volante choro.

Currum infedit ouans, cœlestes vndique in orbem,
Diffundens radios, luce fideque sacra.
Quam quatuor forti vectant animalia tractu,
Altiuolans Aquila, & Taurus, homo atque Leo.
Vexillum volitans, niueo rubeoque colore
Dissectum, erecta dextera ad astra leuat.
Parte vna picta est veteris serpentis imago,
Parte alia passi crux veneranda Dei.
Huic omnes reliquæ cedunt ex ordine Nymphæ,
Virtutes, Charites, Pieriusque chorus.
Illius sacrum numen reuerenter adorant,
Seruire huic cupiunt, huic obedire volunt.
Hinc Iuno atque Venus, Musæ, Charitesque sequuntur,
Gestantes manibus splendida dona suis.
Gestabant thalamum Venus & Lucina iugalem,
Auro fulgentem, duro adamante glabrum.
Quem super ambrosiam spargunt, cœlestique nectar,
Quod misit supero Iuppiter ipse polo.
Tres Charites lætæ plaudunt lauro sub opaca,
Cuius fronde gemit turtur ab aëria.
Euphrosine cytharam candenti pollice tangit,
Connectit virides pulchra Thalæia rosas,
Blanda puellares agitatque Aglaia choreas,
Argutos cytharæ ponè sequuta sonos.
Miror ego tantos stupefacta mente triumphos,
Miror Virtutum Pieridumque chorus.
Tu mihi Calliope quæso hæc mysteria pandas,
Inquio: at illa mihi blandula dixit, erit.

Ecce triumphantes vidisti ex ordine Nymphas,
Quæ tulerint manibus splendida dona suis.
Audi igitur, quæ sit tam clari causa triumphi,
Hæc quid significant munera, quidvæ velint.
His, vbi nunc stamus, residet Rex magnus in oris,
Sceptra Europææ Sarmatiæ ampla gerens.
Huius res agitur, tantos hos ille triumphos
Virtutum, Charitum, Pieri dumque ciet.
Qui Regem Ausonium copulat sibi fœdere sancto,
Huius habens thalamo pignora iuncta suo.
Nam prior Elisabeth vinclo huic sociata iugali,
Mutauit supero hæc terrea regna polo.
Hanc gemit, vt cernis, lauro nunc turtur opaca,
Et queritur Stygij fata maligna Dei.
Quæ (ab dolor) ante diem & primis vernantibus annis,
Interit, & rapidis vermibus esca datur.
Iungitur huic iterum casta atque serena secundo
Nympha, inter superas connumeranda Deas.
Mantua quam nouit quondam Dominamque, Ducemque;
Archiducem nouit quam Austria clara suam.
Illis connectunt Charites nunc florida ferta,
His gestant cultum Iuno Venusque thorum.
(Casta est illa Venus, sincera pudore, nec illa
Quæ cremat Idaliæ pectora cæca face.)
Nectare quam spargunt dulci, ambrosiaque salubri,
Ne sit in hoc sancto fœdere vita breuis.
Hanc immortalem clementi numine ducant,
Sed quantum hoc fluido ducere in orbe datum est,

Sit iucunda, hilaris, longum viridisque per æuū,
Hinc procul & Parca, & tristis Erynnis eat.
Occulta vt Charitum hæc etiam mysteria monstrant,
Hæc Cythara, hæc pedibus ludit, at illa rosis:
Iucundam cytharæ resonæ, lætamque Choreæ,
Sed viridem, & vegetam, dat rosa iuncta rosæ.
Aureus est thalamus, duro læuisque adamante.
En mysterium habent aurum adamasque suum.
Nam quid in hoc mundo fuluo est preciosius auro?
Durius an solido est quicquam adamante? nihil.
Longè aurum at superat pietas candorque serenus,
Quo Regis clare mens decorata micat.
Vitam adamas castam signat sanctumque pudorem:
Firmior est etenim duro adamante pudor.
Ecce quoque inuehitur solei Astræa triumpho,
Vt Regina manu Gemmea sceptrata tenens.
Nam quid maius ea est, hoc quid uè potentius orbe?
Hæc nisi sit, ruerent res hominum atque Deūm.
Illa regit mundum, iusta librat omnia lance,
Hæc hominum mores non finit esse feros.
Regna illi parent, Regem quoque dirigit: illa
Si careat, non Rex, immò tyrannus erit.
Fulmineus gladius designat bella cruenta,
Tranquillas leges indicat ipse liber.
Iungere namque decet Regem cum legibus arma,
Iungat le giferum cum pugili ense librum.
Vt siue in diros hostes sint bella mouenda,
Seu rursus placida uiuere pace datur.

Semper

Semper sit promptus, sit tempore utroque paratus,
Æquus sit rigidis legibus, ense minax.
Quod quoque significant laqueus, tum liliablanda,
Quæ sunt iusticiæ munera bina sacræ:
Ut leges strictas prudenter mitiget æquo,
Corrigat arbitrio vir bonus hæc se suo.
Diuinam Astræam sequitur recto ordine fortis
Andræa, infra cælo robore cuncta valens:
Unde etiam fuluo inuehitur præclara leone,
Nulla quod intrepida mente pericla timet.
Semper sublimi crudeles irruat hostes
Marte, sit & fœdæ nescia planta fugæ.
Hæc auget vires, præcelso pectore Reges
Euehit: horum inquam tollit ad astra caput.
Hanc igitur veteres Heroës ritè sequuntur,
Patrantes manibus fortia facta suis.
Immortale quibus cælo statuere trophæum,
Quorum nomina adhuc non moritura vigent.
His etiam meritò, trutinat qui sceptrâ Polona
Inclÿta, Sigismundus connumerandus erit.
Tartaro enim cæso quot rettulit ille triumphos?
Quot statuit gladio clara trophæa suo?
Non minor Æacide est duro, victricibus armis,
Nec minor Æolide est calliditate duce.
Cedat huic Asopiades, & Gnosius Heros,
Iusticia, placida dux pietate Phrygum.
His si Andræa caret temerè arma mouendo cruenta,
Non erit hæc virtus, barbarus immò furor.

Hinc

Hinc Pallas sequitur docta, & Prudentia bifrons,
Iunctæ perpetuo fœdere, amore pari.

Pallas habet vulpem, vulpem decet esse sagacem,
Qui tenet imperio subdita regna suo.

Sunt etenim multi, Dominos qui mente dolosa
Lactant, dant fel, quod mel tamen esse putes.

Hos introspiciatque, hos intus & in cute noscat,
Rex, nec eum lateat frausue dolusue malus.

Obuiet ille dolis, prudenti mentemalignis,
Obuiet, & propria hoc comprimat arte malum.

Sit varijs linguis (vt tu Rex magne Poloni
Imperij) instructus, Psittacus idque refert,

Quem tenet in dextra Pallas fulgentibus armis.
Quique suum instructo gutture Chære sonat.

Sit bifrons semper vigili cura omnia lustrans,
Extendat frontem tum retrò, tum antè suam.

Cùm nox cæca nigris cælum occultauerit alis,
Clauserit atque hominum lumina somnus iners,

Ignauum pellat vigilantem mente soporem,
Expendat, sceptrum qua ratione gerat.

Sic pius Æneas per noctem plurima voluens,
Versabat populi commodamente sui.

Balthæus huic quodque sit nexus serpentibus atris,
Comprimat ille sua sibila colla manu.

Cæca voluptatum procul arceat vsque venena,
Sit veluti serpens auribus ergò suis.

Carmina huic etenim, Stygio si flumine tincta,
Cyræa cantat Colchicus arte magus:

Comprimit & cauda, & terra, benè prouidus aures,
Ne hæc audita sibi fortè nocere queant.
Sic quoque Rex faciat, fragilis si & spurca voluptas
Mulcet delicijs pectora cæca suis.
Sirenum scopulos nam sic superauit Vlysses,
Huius cum claudit tempora cæra tenax.
Vnde etiam reliquæ tres ordine ritè sorores
Succedunt, quæ hominum pectora cæca leuant.
Illæ agitant victo sublimes de hoste triumphos,
Illius pedibus munera fæda terunt.
Bacchum Sobrietas, Agnèa cupidinis arcum,
Virtutes omnes Sophrosine ipsa iuuat.
Inde & Alithæa incedit, sincera & aperta,
Non etenim hæc falso corde latere potest.
Simplex & nuda est, mendacis nescia fuci,
Quamque maligno animo rumpere nemo potest
Illa decet Regem, sit Rex illius amator,
Arceat è regno subdola labra suo.
Hinc etiam Pietas cælo demittitur alto,
Effundens sacro cælica dona sinu,
Territat ipsa oculos rutilanti fulgure nostros,
Nec splendorem huius lumina nostra ferunt.
Namque suo irradiat mentes si numine nostras,
Nil sensus lubrici, nil ratio ipsa valet.
Præcones quatuor bis bina animalia signant,
Qui tulerant verbi nuncia læta sacri.
Sancta ab ijs vehitur Pietas, his discitur ipsa,
Hic est doctrinæ fons, & origo, piæ.

Vexillum niueo scissum est, rubeoque colore,
Et veterem legem signat id, atque nouam.
Namque vetus rubeo semper lex sanguine abundat,
Corda que tartareo nostra cruore linit.
Sed noua nos recreat, Stygioque cruore repurgat,
Corda creans tenera candidiora niue.
Indicat hoc etiam veteris serpentis imago,
Depicta & Christi crux veneranda Dei.
Huic merito reliquæ cedunt ex ordine Nymphæ,
Reginam agnoscunt hanc, Dominam, atque Ducem.
Isthaec sola potest nos cœlica ad astra lenare,
Sola Deum vera religione docet.
Virtutes reliquæ trutinantque reguntque caduca,
Utque sit in statu ciuica vita bono.
Hanc certè nouit Scytica Rex magnus in Arcto,
Cui statuunt ista læta trophæa Deæ:
Non etenim tantos est dedignata triumphos,
Ipsa sed ætherea fulgida ab arce venit.
Hunc mihi Calliope celebrem clarumque triumphum,
Rettulit, hunc digitis exhibuitque suis,
Quàm tibi conueniunt? tua quo Rex Magne colore
Depinxit viuo regna, manum, ingenium?
Sed quam te memorem? quo te nunc carmine sponsa
Collaudem? anné at auos, enumerem vel auos?
An patrem? an fratres? alios vel sanguine iunctos?
Matris an è calamo funera mœsta fluant?
An recinam thalami modò vincula casta prioris?
Quæ mors dissecuit pallida falce truci.

An vitam? an mores? virtuteque pectora plena?
Describam? formæ dona decora tuæ?
Est tibi Rex genitor, toti notissimus orbi,
Notus in occasu, notus Eoë tibi.
Quem nouit Garamas, quem nouit Parrhasis Vrsa,
Quem nouit Regem Roma superbasuum.
Est tibi Rex frater, cui parent Regna Bohema,
Qui tenet & sceptrum Pannonis ora tuum.
Sunt tibi & Archiduces, fortissima pectora, fratres,
Quorum armis quondam Turcica castra cadent.
Quid patrum memorem? similisne huic viuit in orbe?
Sceptro, sublimi pectore, Marte, manu?
Ipse etenim quoties tumidos pergebat in hostes,
Pugnat, & inuictò Marte trophæa refert.
Terror erat Turcis, populisque rebellibus horror,
Expandit sceptrum in climata cuncta potens.
Enumerem matrem? veteris sed acerba doloris,
Vulnera quid quæso reficuisse iuuat?
Quæ fuerit Mater, nouit miser ipse popellus,
Tuta cui semper turris & ara fuit.
Quam Anna Dei matris Mater, sancta atque pudica,
Adiunxit sociam nomine reque sibi.
Fœdera coniugij quis nescit sancta prioris?
Quis nescit famam Mantua clara tuam?
Ast animi dotes, virtus, & splendida forma,
Vincant ecce tuam maxime Homere lyram.
Cedit Penelope intacto tibi casta pudore,
Concedit formam Tyndaris ipsa suam.

In te non equidem hæc contraria dona repugnant,
Conueniunt elegans forma, pudorque sacer.
Nunc plaude ergo tuæ lætus Rex inclyte sponse,
Tyndaris illa tibi est, Penelopeque simul.
Collauda supero diuinum numen olympo,
Suspice clementis munera tanta Dei.
Ipse tuos thalamos fouitque, fouetque iugales,
Quæ fuit affinis, iam quoque sponsa tibi est.
Sponsa pudica tibi est, vas electumque sacrarum
Virtutum, Charites pectora sacra colunt.
Ritè quoque illa suo Catharina est nomine dicta,
Quàm benè conueniunt nomina resque simul.
Fernandi hæc Regis fuit altera filia Costi,
Sunt regali igitur stirpe, fideque, pares.
Costi illud nomen meruit Catharina pudore,
Quòd fuerit vitij pura, animoque sacro.
Hoc quoque Fernandi nomen Catharina pudore
Sortita est, puro corde, animoque sacro
Plaudimus ergo nouo thalamo Rex magne iugali,
Carminibus resonant guttura nostra nouis.
Latantur Musæ festiua Hymenæa canentes,
Persoluunt summo debita vota Deo.
Latantur pueri, iuuenes, & curua senectus,
Grandia gratifico murmure templa replent.
Fulmine sulphureo reboans bombardæ tonitru,
Cum vomit, ecce vrbs mœnia celsa tremunt.
Ecce sonant campi, lituus taratantara cantat,
Fortiaque armato pectora Marte ciet.

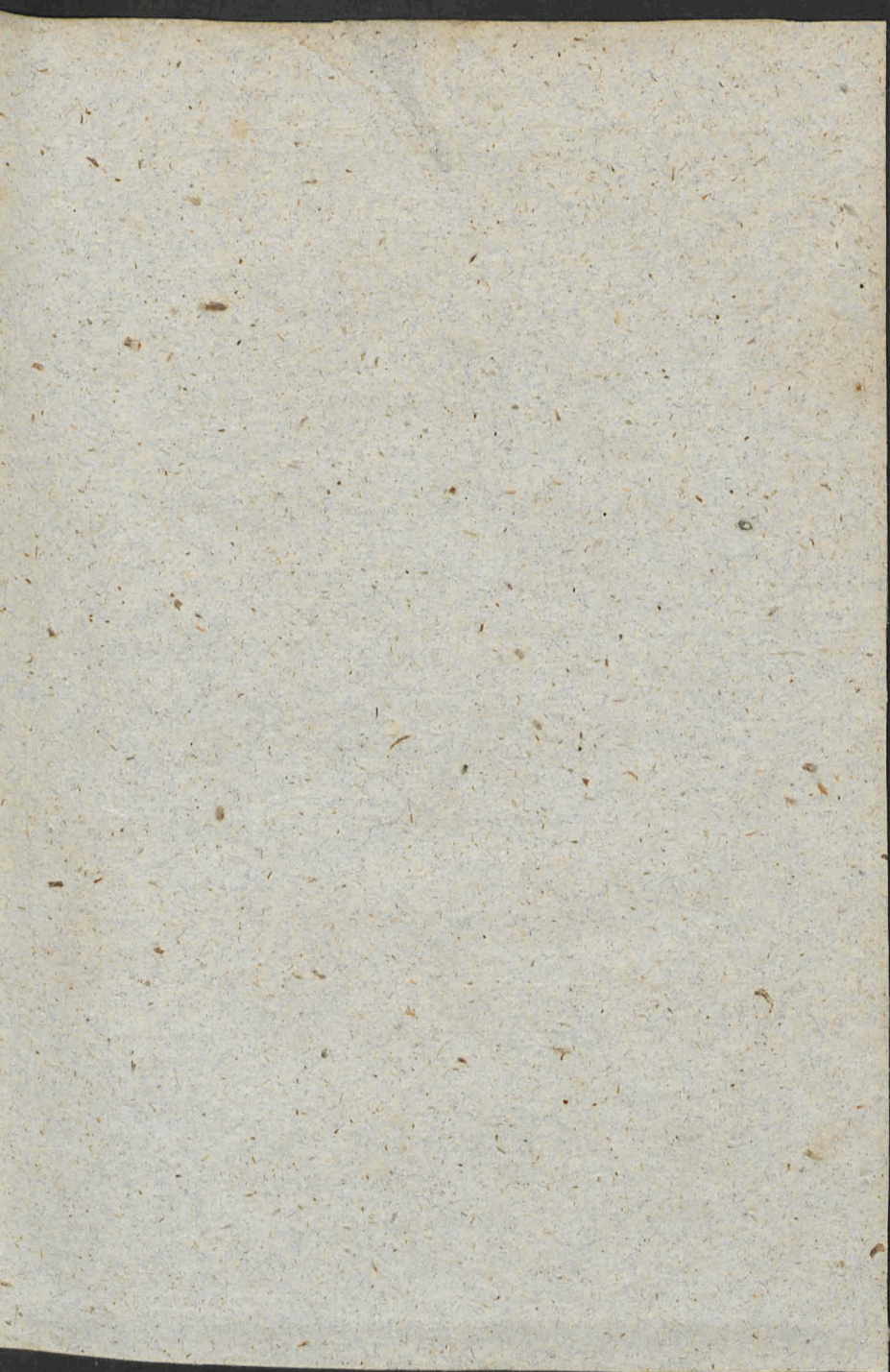
Illi concurrunt hastis nunc ordine equestri,
 Pinguem quadrupedumque vngula pulsat humum.
 Nunc pedites certant, armis galeaque corusci,
 Tentantes forti praelia ficta manu.
 Nunc infracto aliquis certabit Marte Polonus,
 Excipietque ictus Martia pelta graues.
 Pars agiles vegetoque exercet corpore vires,
 Ille studet celeri præmia ferre pede.
 Hic Cytharam plectro, digitis hic organa tangit,
 Ille canit lætis carmina festa modis.
 Plaudo quoque ipse tibi, & si quid mea carmina possunt,
 In calamum hæc imo pectore vota fluunt.
 O Deus æthereo resides qui summus Olympo,
 Qui calcas pedibus terrea regna tuis.
 Qui regis atque foues magnorum pectora Regum,
 Illi ex arbitrio, stantque, caduntque tuo.
 Hos etiam thalamos foueasque regasque benignè,
 Omnia propitio numine pelle mala.
 Hæc quæso tribuas illis cœlestia dona,
 Quæ nequeunt ulli, te nisi dante, dari.
 Antea sabilimem, volitentque per aëra pisces,
 Et leuis æquoreas permeet ales aquas,
 Graminibus careat tellus, & sidere cœlum,
 Antetua & nobis lumina Phœbe neges,
 Quàm mors fatali telo crudelis, & arcu,
 Disrumpat sancta hæc vincula falce truci.
 Nestoreos ducant, sincero turturum amore,
 Fœlices sceptro, in sæcula mille dies.

Gracche, tuos Rex (at fatis melioribus) ignes
Vincat, ob uxorem funera qui atra subis.
Atque tuos Plauti stricto qui te ense necasti,
Coniugis ob mortem, te cremat ignis edax.
Qualis erat pius in dilectum Portia Brutum,
Sponsa tuum in Regem sit quoque talis amor.
Magnanimem & fortem regno producite prolem,
Prolem, quæ quondam sceptrâ Polona regat.
Fœlices ergo, & regno sic este beati,
Cognoscant superi nomina vestra Dij.
Siquæ secent quondam fatalia stamina Parcæ,
Detur cœlesti lumine posse frui.
Ut sic quæ patulum extendistis sceptrâ per orbem,
Transcendant magni sidera celsa poli.

FINIS.

8105
—
5

8105

50

